

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคการสื่อสารไร้พรมแดน การสื่อสารบนระบบคอมพิวเตอร์ได้แทรกซึมเข้ามาในทุกกลุ่มสังคม เนื่องจากการสื่อสารบนระบบคอมพิวเตอร์มีความรวดเร็ว แม่นยำเข้าถึงคนได้จำนวนมาก เมื่อการสื่อสารบนระบบคอมพิวเตอร์ได้รับความนิยมจึงได้มีการพัฒนาการให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์จากเดิมที่มีรูปแบบการให้บริการในการรับส่ง หรือแลกเปลี่ยนข้อมูล จนในปัจจุบันได้พัฒนารูปแบบการให้บริการที่มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น การให้บริการสืบค้นข้อมูล (Search Engine) กระจาดข่าวอิเล็กทรอนิกส์ (News Group or Use Net) การโอนย้ายไฟล์ข้อมูล (FTP:File Transfer Protocol) การสื่อสารด้วยข้อความ (Internet Relay Chat) เป็นต้น ผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์จึงมีหลากหลายประเภทมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น ผู้ให้บริการเชื่อมต่อ (Connection Service Provider) ผู้ให้บริการแคช (Caching Service Provider) ผู้ให้บริการจัดเก็บข้อมูล (Information Storage Service Provider) ผู้ให้บริการสืบค้น (Search Service Provider) ด้วยความหลากหลายในการให้บริการดังกล่าวจึงทำให้การสื่อสารบนระบบคอมพิวเตอร์ได้รับความนิยมในการใช้เป็นช่องทางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

เมื่อเทคโนโลยีและการติดต่อสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์มีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทำให้การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเป็นไปโดยสะดวกรวดเร็ว และประหยัดมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้การติดต่อสื่อสารโดยระบบคอมพิวเตอร์สามารถกระทำได้หลายรูปแบบ ทั้งสามารถติดต่อโดยเห็นภาพ เสียง ภาพเคลื่อนไหว และยังสามารถสื่อสารโต้ตอบระหว่างกันเสมือนอยู่ต่อหน้ากันได้ การสื่อสารโดยระบบคอมพิวเตอร์ดังกล่าวจึงเข้ามามีบทบาทกับชีวิตประจำวันของมนุษย์มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อความบันเทิง หรือเพื่อประโยชน์ในทางการค้า เมื่อเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารได้มีการพัฒนาเป็นเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital) อาทิ กล้องถ่ายภาพดิจิทัล กล้องวิดีโอดิจิทัล สแกนเนอร์ ด้วยเทคโนโลยีนี้จึงทำให้มีการผลิตสื่อต่างๆ ในรูปแบบของดิจิทัลไฟล์ ทั้งข้อมูลดิจิทัล ข้อมูลภาพ ข้อมูลเสียง บทความ งานวิจัยต่างๆ การที่จะนำข้อมูลเหล่านี้เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์จึงสามารถทำได้โดยง่ายและรวดเร็ว

ผู้สร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์จึงได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบในการสร้างสรรค์งาน โดยนำเอาเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการสร้างสรรค์งาน จึงได้เกิดการสร้างสรรค์งานในรูปแบบ ดิจิทัลไฟล์ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Book) การทำคลิปวิดีโอต่างๆ การบันทึกงานดนตรีกรรมหรืองานภาพยนตร์ลงแผ่นซีดี ดีวีดี หรือภาพถ่ายที่อยู่ในหน่วยความจำของกล้องถ่ายรูป ดิจิทัล เป็นต้น แม้การสร้างสรรค์งานเหล่านี้จะบันทึกอยู่ในสื่อดิจิทัลก็ตามแต่ผู้สร้างสรรค์ก็ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ หากงานดังกล่าวเข้าหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด

ทั้งนี้ การที่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้สร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบดิจิทัลและนำไปเผยแพร่ผ่านระบบคอมพิวเตอร์นั้น ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงผลงานของเจ้าของลิขสิทธิ์ได้โดยง่าย รวดเร็ว เสียค่าใช้จ่ายน้อย เช่น การนำผลงานออกเผยแพร่ อาทิ ทางเว็บไซต์ เช่น Amazon Sanook Kapook Dek-d หรือทางแอปพลิเคชัน เช่น เกมออนไลน์ Joox Music YouTube Instagram Facebook LINE และในปัจจุบันยังมีการถ่ายทอดเป็นระบบดิจิทัล ที่เรียกว่า Digital TV ซึ่งเป็นการรับชมทีวีบนระบบคอมพิวเตอร์ จึงทำให้มีผู้ประกอบการและผลิตรายการด้าน Digital TV จำนวนมาก เช่น LINE TV ทีวีออนไลน์ ทีวีดาวเทียม ซึ่งการเผยแพร่ผลงานบนระบบคอมพิวเตอร์นั้น เจ้าของลิขสิทธิ์อาจได้รับผลประโยชน์จากการเรียกเก็บเงินค่าเข้าชม หรือได้รับผลประโยชน์จากการมีโฆษณามาติดต่อของลงในเว็บไซต์หรือบนคลิปวิดีโอของเจ้าของลิขสิทธิ์ อย่างไรก็ตาม เมื่อเทคโนโลยีมีการพัฒนามากขึ้นการทำซ้ำ หรือการนำงานออกเผยแพร่บนระบบคอมพิวเตอร์สามารถทำได้ง่ายด้าย จึงมีผู้กระทำละเมิดงานอันมีลิขสิทธิ์ที่อยู่ในฐานข้อมูลบนระบบคอมพิวเตอร์ โดยการทำซ้ำคัดลอก คัดแปลง หรือนำไปแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ และไม่ได้รับอนุญาตหรือขอความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เช่น การดาวน์โหลด หรืออัปโหลดผลงานเพลง ภาพยนตร์ คลิปวิดีโอ หรือการคัดลอกข้อมูลดิจิทัลโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์สามารถเผยแพร่ให้ปรากฏต่อสาธารณชนได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจแก่เจ้าของลิขสิทธิ์เป็นอย่างมาก

ในหลายประเทศได้ตระหนักถึงปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ จึงได้มีการพิจารณาถึงภาระหน้าที่ของผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์ ว่าควรจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ เนื่องจากปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถแก้ไขได้เพียงความร่วมมือของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้บังคับใช้กฎหมายเท่านั้น แต่ต้องอาศัยความร่วมมือของผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์ในการเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาด้วย โดยผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์ควรมีหน้าที่ในการช่วยสอดส่องดูแลและป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์

สำหรับประเทศไทย ได้มีการออกมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 32/3¹ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ซึ่งมาตราดังกล่าวเป็นมาตรการยับยั้งการละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ หากเจ้าของลิขสิทธิ์พบว่ามีการละเมิดงานลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ สามารถร้องต่อศาลให้ศาลสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือนำงานที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบ อย่างไรก็ตาม มาตรการดังกล่าวยังไม่ชัดเจนถึงคำนิยามของผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์โดยกำหนดคำนิยามคำว่าผู้ให้บริการมีขอบเขตที่กว้างจนเกินไป ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 32/3 วรรคสอง² นั้น ได้กำหนดคำนิยามของผู้ให้บริการ หมายความว่า ผู้ให้บริการแก่บุคคลทั่วไปในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือสามารถติดต่อกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ไม่ว่าจะเป็นการใช้บริการในนามของตนเองหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น ซึ่งหากจำแนกประเภทของผู้ให้บริการตาม (1) สามารถจำแนกได้ 4 ประเภท ดังนี้

1. ผู้ประกอบกิจการ โทรคมนาคมและกิจการกระจายภาพและเสียง (Telecommunication and Broadcast Carrier) เช่น ผู้ให้บริการโทรศัพท์พื้นฐาน (Fixed Line Service Provider) ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Service Provider)

2. ผู้ให้บริการการเข้าถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Access Service Provider) เช่น ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider) ทั้งมีสายและไร้สาย ผู้ประกอบการซึ่งให้บริการในการเข้าถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ในห้องพัก ห้องเช่า โรมแรม หรือร้านอาหาร และเครื่องดื่ม ผู้ให้บริการเข้าถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์สำหรับองค์กร เช่น หน่วยงาน บริษัท หรือสถาบันการศึกษา

3. ผู้ให้บริการเช่าระบบคอมพิวเตอร์เพื่อให้บริการ โปรแกรมประยุกต์ต่างๆ (Hosting Service Provider) เช่น ผู้ให้บริการเช่าระบบคอมพิวเตอร์ (Web Hosting) การให้บริการเช่า (Wed Server) ผู้ให้บริการแลกเปลี่ยนเพิ่มข้อมูล (File Server หรือ File Sharing) ผู้ให้บริการเข้าถึง

¹ มาตรา 32/3 วรรคแรก บัญญัติว่า ในกรณีที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ในระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ เจ้าของลิขสิทธิ์อาจยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อมีคำสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น

² มาตรา 32/3 วรรคสอง บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้ให้บริการ หมายความว่า

(1) ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือสามารถติดต่อกันโดยประการอื่นโดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเองหรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

(2) ผู้ให้บริการเก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Mail Server Service Provider) ผู้ให้บริการศูนย์รับฝากข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต (Internet Data Center)

4. ผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ต เช่น ผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ต (Internet Cafe) ผู้ให้บริการร้านเกมออนไลน์ (Game Online)

นอกจากนี้ ผู้ให้บริการยังหมายความรวมถึง บุคคลที่เก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่นซึ่งได้แก่ ผู้ให้บริการข้อมูลคอมพิวเตอร์ผ่านแอปพลิเคชันต่างๆ (Content and Application Service Provider) เช่น 1. ผู้ให้บริการเว็บบอร์ด (Web Board) หรือผู้ให้บริการบล็อก (Blog) 2. ผู้ให้บริการการทำธุรกรรมทางการเงินทางอินเทอร์เน็ต (Internet Banking) และผู้ให้บริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Payment Service Provider) 3. ผู้ให้บริการเว็บเซอร์วิส (Web Services) 4. ผู้ให้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Commerce) หรือธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (E-Transactions)³

หากพิจารณาถึงการให้บริการของผู้ให้บริการตามมาตรา 32/3 (1) ประเภทผู้ประกอบการกิจการโทรคมนาคมและกิจการกระจายภาพและเสียง (Telecommunication and Broadcast Carrier) และผู้ให้บริการการเข้าถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Access Service Provider) นั้น จะเห็นได้ว่าเป็นเพียงผู้ให้บริการประเภทเชื่อมต่อในการรับส่งข้อมูลเท่านั้น มิใช่ผู้ให้บริการประเภทที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาโดยตรง ทำให้ผู้บริการนั้นไม่สามารถรู้ หรือควรจะรู้ถึงเนื้อหาอันละเมิดลิขสิทธิ์ได้ สำหรับผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ต เป็นเพียงผู้ให้บริการเครื่องมือในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตซึ่งหากพิจารณาถึงลักษณะการให้บริการของผู้ให้บริการทั้งสามประเภทดังกล่าวมิได้มีความเกี่ยวพันกับการเผยแพร่ข้อมูลบนเครือข่ายของตน และมีได้เป็นผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาโดยตรงแต่กลับต้องตกอยู่ภายใต้บังคับของคำนิยามนี้

อย่างไรก็ดี หากพิจารณาถึงลักษณะของการให้บริการตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัญหาของการศึกษา คือ ผู้ให้บริการที่ให้บริการเกี่ยวกับเนื้อหาข้อมูลโดยตรง มีเพียงผู้ให้บริการตามมาตรา 32/3 (1) ข้อที่ 3 การให้บริการประเภทเช่าระบบคอมพิวเตอร์เพื่อให้บริการ โปรแกรมประยุกต์ต่างๆ (Hosting Service Provider) และผู้ให้บริการตามมาตรา 32/3 (2) เท่านั้น ดังนั้นการบัญญัติคำนิยามของผู้ให้บริการตามมาตรา 32/3 จึงเป็นการกำหนดขอบเขตที่ครอบคลุมผู้ให้บริการหลายประเภท อันก่อให้เกิดปัญหาว่า ผู้ให้บริการบางประเภทที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือสามารถที่จะระงับการเข้าถึงข้อมูลที่ละเมิดลิขสิทธิ์ได้ ผู้ให้บริการเหล่านี้มีหน้าที่ตามกฎหมายที่

³ ประกาศกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เรื่อง หลักเกณฑ์การเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ พ.ศ.2550.

จะต้องตรวจสอบเนื้อหาข้อมูลที่ส่งผ่านระบบคอมพิวเตอร์ของตนหรือไม่ประกอบกับผู้ให้บริการบางประเภท ซึ่งเป็นเพียงผู้ให้บริการเชื่อมต่อในการรับส่งข้อมูลเท่านั้น ซึ่งการตัดการเชื่อมต่อในการส่งข้อมูลหรือการระงับการเข้าถึงจะต้องให้ผู้ให้บริการทราบว่าต้องระงับสัญญาณเชื่อมต่อข้อมูลไปยังเว็บไซต์ใด จึงก่อให้เกิดปัญหาทางเทคนิคว่าการเชื่อมต่อการส่งข้อมูลทางระบบคอมพิวเตอร์ยังสามารถกระทำได้แม้ผู้ให้บริการประเภทเชื่อมต่อข้อมูลรายหนึ่งระงับการเข้าถึงแต่หากผู้ให้บริการรายอื่นให้บริการเชื่อมต่อข้อมูล ทำให้บุคคลทั่วไปยังคงเข้าถึงงานที่ถูกละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ได้

ปัญหาประการต่อมา คือ ปัญหาหน้าที่ในการกำหนดช่องทางการแจ้งเตือนของผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์ กล่าวคือ ผู้ให้บริการเช่าระบบคอมพิวเตอร์เพื่อให้บริการ โปรแกรมประยุกต์ต่างๆ (Hosting Service Provider) และผู้ให้บริการข้อมูลคอมพิวเตอร์ผ่านแอปพลิเคชันต่างๆ (Content and Application Service Provider) ที่ให้บริการแก่ผู้ใช้บริการ โสัดข้อความ หรือนำข้อความมาไว้บนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการมีปริมาณมาก ผู้ให้บริการจึงไม่สามารถตรวจสอบเนื้อหาของข้อมูลบนคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการก่อนเผยแพร่ได้ ผู้ใช้บริการจึงสามารถเผยแพร่ข้อมูลได้ทันที ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ในสหรัฐอเมริกา ได้ออกมาตรการกำหนดวิธีกำกับดูแลข้อมูลของผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์ หากภายหลังพบว่าข้อมูลที่เผยแพร่อาจเข้าข่ายละเมิดลิขสิทธิ์เจ้าของสิทธิ์สามารถส่งคำร้องไปที่ผู้ให้บริการ เพื่อตรวจสอบและดำเนินการตามความเหมาะสมต่อไป อาทิ หลักการ “แจ้งเตือนและนำออก” (Notice and Takedown)⁴ โดยกำหนดให้ผู้ให้บริการมีภาระต้องหยุดการเผยแพร่เนื้อหาที่อาจผิดกฎหมายหลังจากได้รับการแจ้งเตือนจากผู้ที่เกี่ยวข้องละเมิดลิขสิทธิ์หรือเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจภายในเวลาที่กำหนด หรือกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศแคนาดา ซึ่งใช้หลักการ “แจ้งเตือนและแจ้งเตือน” (Notice and Notice)⁵ เมื่อผู้ให้บริการได้รับการแจ้งเตือนจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องส่งต่อการแจ้งเตือนไปให้ผู้ให้บริการ

⁴ The Digital Millennium Copyright Act 1981

Article 512(C)(3)(A)(i) A physical or electronic signature of a person authorized to act on behalf of the owner of an exclusive right that is allegedly infringed.

Article 512(C)(3)(A)(iii) Identification of the material that is claimed to be infringing or to be the subject of infringing activity and that is to be removed or access to which is to be is a bled, and information reasonably sufficient to permit the service provider to locate the material.

⁵ The Copyright Modernization Act 2012

Article 41.25 (1) An owner of the copyright in a work or other subject-matter may send a notice of claimed infringement to a person who provides.....

ที่เผยแพร่เนื้อหา เพื่อให้ผู้ใช้บริการตัดสินใจว่าจะดำเนินการอย่างไร และผู้ให้บริการต้องบันทึกกิจกรรมทางออนไลน์ของผู้ให้บริการในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (6 เดือน ถึง 12 เดือน) หากเจ้าของลิขสิทธิ์ฟ้องคดีต่อศาล ศาลก็สามารถสั่งให้ผู้ให้บริการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้บริการได้ จะเห็นได้ว่า มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการก่อนที่จะดำเนินการฟ้องคดีต่อศาล แต่กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติหลักการดังกล่าวไว้และไม่มีการตรวจสอบจากผู้ให้บริการก่อน ทำให้เป็นภาระต่อศาลยุติธรรมของประเทศไทย อีกทั้งกระบวนการได้สวนคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง จะต้องใช้ระยะเวลาทำให้เกิดความล่าช้าและก่อให้เกิดความเสียหายแม้ว่าจะพิสูจน์ทราบถึงตัวผู้กระทำละเมิดได้ในภายหลัง

นอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์ยังมิได้มีการบัญญัติกำหนดความรับผิด (Sanction) ของผู้ให้บริการเมื่อศาลได้ออกคำสั่งให้ผู้บริการระงับหรือนำงานออกจากระบบแต่ผู้ให้บริการกลับไม่ดำเนินการตามคำสั่งศาลโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องที่ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งศาลได้ ตัวอย่างเช่น คดีที่ผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์งานภาพยนตร์ของสหรัฐอเมริกา ได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตจำนวน 8 ราย ระงับเว็บไซต์ที่ให้บริการละเมิดลิขสิทธิ์ 81 เว็บไซต์ ต่อมาศาลได้ออกคำสั่งให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตนำงานดังกล่าวออกจากระบบคอมพิวเตอร์ตามที่ร้องขอเป็นเวลา 30 วันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตรายใดดำเนินการตามคำสั่งศาลโดยอ้างว่าด้วยข้อจำกัดทางเทคนิค จึงไม่สามารถปฏิบัติได้ ดังนั้น แม้ศาลจะดำเนินการได้สวนและได้ความว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์เกิดขึ้นจริง และมีคำสั่งให้ผู้บริการระงับหรือนำงานออกจากระบบ แต่เมื่อผู้ให้บริการไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือปฏิบัติตามคำสั่งอย่างล่าช้า มาตรการยับยั้งการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวจึงไม่อาจบรรลุผล

ปัญหาประการสุดท้าย คือ ปัญหาการกำหนดความรับผิดทางแพ่งของผู้ให้บริการ ในกรณีที่ศาลได้มีการส่งสำเนาคำร้องให้แก่ผู้ให้บริการเมื่อศาลพิจารณาคดีแล้วเห็นว่าผู้ร้องขอมิได้มีเจตนาจะฟ้องร้องดำเนินคดีแก่ผู้ให้บริการ การดำเนินการของผู้ร้องจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิขอเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนฟ้องคดีถือว่า ไม่มีเหตุจำเป็นที่ศาลสมควรจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้อง ศาลจึงมีคำสั่งยกคำร้อง⁶ ดังนั้น เมื่อผู้ให้บริการได้เข้ามาในชั้นพิจารณาได้สวนคำร้อง

⁶ Thai Netizen Network (2016) *แจ้งเตือนและแจ้งเตือน กำกับดูแลข้อมูลออนไลน์ด้วยหลัก Notice and Notice*. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก: <https://thainetizen.org/2016/05/notice-and-notice-content-regulation/> [2561, 9 มกราคม]

⁷ กรมทรัพย์สินทางปัญญา. (2558) *เอกสารประกอบการบรรยายเรื่องกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่และข้อจำกัดของ ISP*. กรุงเทพฯ: สำนักนักพิมพ์กรมทรัพย์สินทางปัญญา. หน้า 12.

⁸ เรื่องเดียวกัน หน้า 14-15

หรือได้รับสำเนาคำร้องแล้วยังคงเพิกเฉย หรือไม่ดำเนินการอย่างใด จะถือว่าผู้ให้บริการ มีความรับผิดชอบตามกฎหมายหรือไม่ เนื่องจากอาจรู้ว่าการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ ของตนแล้วยังคงปล่อยให้มีการละเมิดลิขสิทธิ์ต่อไป เมื่อไม่มีบทบัญญัติกำหนดความรับผิดชอบ ของผู้ให้บริการไว้ ทำให้ไม่มีผลบังคับที่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนบังคับกับผู้ให้บริการที่ฝ่าฝืน

ผู้เขียนจึงต้องศึกษากฎหมายของต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบ เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขบัญญัติที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ สิทธิและหน้าที่ ความรับผิดชอบของผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์
2. เพื่อศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ และทฤษฎีความรับผิดชอบ ของผู้ให้บริการกรณีมีการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์
3. เพื่อศึกษาความตกลงระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทย ที่เกี่ยวข้อง
4. วิเคราะห์และเปรียบเทียบความรับผิดชอบของผู้ให้บริการเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของต่างประเทศและประเทศไทย
5. เสนอแนะแนวทางในการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวเพื่อให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความ คุ้มครองที่มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ให้บริการ

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การละเมิดลิขสิทธิ์ทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์พัฒนาอย่างรวดเร็วและสามารถกระทำได้ โดยง่าย ทำให้เกิดปัญหาการคัดลอกผลงานของเจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ของ ผู้ให้บริการอย่างต่อเนื่อง กรณีมีปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับค่านิยมของผู้ให้บริการที่ยังมีขอบเขต กว้างจนเกินไปและกฎหมายมิได้กำหนดหน้าที่และมาตรการลงโทษผู้ให้บริการ จึงจำเป็นต้องศึกษา กฎหมายต่างประเทศเพื่อปรับปรุงเสนอแนะแก้ไข เพื่อให้เจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ให้บริการบนระบบ คอมพิวเตอร์ได้รับความเป็นธรรมยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

สารนิพนธ์เล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ให้บริการกรณีมีการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ โดยเริ่มจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และความรับผิดชอบของผู้ให้บริการกรณีมีการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ กฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ให้บริการกรณีมีการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ในต่างประเทศ กล่าวคือ สหรัฐอเมริกา ประเทศแคนาดา สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2558)

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

สารนิพนธ์นี้จะใช้วิธีการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากหนังสือ บทความ ตำราทางวิชาการ ด้วบทกฎหมายลิขสิทธิ์ แนวคำพิพากษา ข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์ ทั้งในและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงสภาพของปัญหาเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ สิทธิและหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ให้บริการบนระบบคอมพิวเตอร์
2. ทำให้ทราบถึงแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ และทฤษฎีความรับผิดชอบของผู้ให้บริการกรณีมีการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์
3. ทำให้ทราบถึงความตกลงระหว่างประเทศ กฎหมายลิขสิทธิ์ของต่างประเทศและประเทศไทย เกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ให้บริการกรณีมีการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์
4. ทำให้ทราบถึงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรับผิดชอบของผู้ให้บริการเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของต่างประเทศและประเทศไทย
5. เป็นแนวทางเสนอแนะในการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวเพื่อให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความคุ้มครองที่มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ให้บริการ